

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Petry Kamínkové ve věci

žalobkyně: **Pharmacopea CZ s.r.o.**, IČ: 031 77 084
sídlem Rybná 716/24, Staré Město, 110 00 Praha 1
zastoupena advokátkou doc. JUDr. Danou Ondřejovou, Ph.D.,
sídlem V Jámě 1, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ústřední inspektorát Státní zemědělské a potravinářské inspekce**
sídlem Květná 504/15, 603 00 Brno

řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20.11. 2019, č.j. SZPI/BM183-20/2019

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět přezkumu

1. Žalobkyně se domáhá žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) zrušení rozhodnutí Ústředního inspektorátu Státní zemědělské a potravinářské inspekce ze dne 20.11. 2019, č.j. SZPI/BM183-20/2019 (dále též „*napadené rozhodnutí*“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorátu v Praze ze dne 29. 8. 2019, č.j. SZPI/BM183-17/2019 (dále též „*prvostupňové rozhodnutí*“).
2. Žalobkyně byla uznána ve správním řízení vinnou jednak přestupkem uvedeným v ust. § 11 odst. 1 písm. c) zákona č. 146/2002 Sb., o státní zemědělské a potravinářské inspekci, ve

znění pozdějších předpisů (dále také jako „zákon o státní zemědělské a potravinářské inspekci“), kterého se dopustila tím, že ke dni 12. 3. 2019 a 27. 3. 2019, kdy se konaly kontrolní vstupy, nebyly u potravin - doplňků stravy, nabízených na její webové stránce www.superionherbs.cz odstraněny tzv. léčebná tvrzení (mj. výraz „medicinální“, „terapeutické“ aj.) a tzv. zdravotní tvrzení (např. výraz „adaptogeny“, „harmonizují metabolismus, proces trávení“), jednak přestupkem uvedeným v ust. § 17 odst. 2 písm. b) zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích, ve znění pozdějších předpisů (dále také jako „zákon o potravinách a tabákových výrobcích“), kterého se dopustila tím, že od blíže neurčeného data až do dne 12. 3. 2019 prostřednictvím webové stránky www.superionherbs.cz uváděla na trh (nabízela a prodávala) potraviny – doplňky stravy s tzv. léčebnými a zdravotními tvrzeními (např. produkty s názvem „medicinální houby“).

3. Za popsané přestupky byla žalobkyni podle ust. § 17f písm. d) zákon o potravinách a tabákových výrobcích, uložena úhrnná pokuta ve výši 50 000 Kč.
4. Výrokem II. prvostupňového rozhodnutí uložil prvostupňový orgán žalobkyni nahradit náklady správního řízení v částce 1 000 Kč.
5. Výrokem III. prvostupňového rozhodnutí uložil prvostupňový orgán žalobkyni nahradit náklady dodatečné kontroly v částce 1 000 Kč.

II. Žalobní body

6. Námitky žalobkyně uplatněné v podané žalobě lze rozdělit do těchto žalobních bodů:
7. *V prvním žalobním bodu* žalobkyně namítá nesprávnou právní kvalifikaci přestupku.
8. Žalobkyně se nemohla dopustit posuzovaného přestupku, neboť informace ohledně doplňků stravy byly poskytovány průměrnému spotřebiteli, který si musel v této věci být nepochybně vědom, že předmětné výrobky nejsou léčivými přípravky, nýbrž potravinovými doplňky. Průměrný spotřebitel je v judikatuře Soudního dvora EU definován jako spotřebitel, který má dostatek informací a je v rozumné míře a době informovaný a v rozumné míře pozorný a opatrný. Průměrný spotřebitel tak předmětná sdělení vnímá jako obvyklé reklamní přehánění a neočekává, že doplněk stravy bude mít léčivé účinky. Z tohoto důvodu rozhodovací schopnosti průměrného spotřebitele, jehož ochranu právní úprava primárně sleduje, nebyly žádným způsobem sníženy či negativně ovlivněny.
9. Pokud jde o vymezení relevantního zákazníka výrobků žalobkyně, nejsou jím výlučně tzv. zvlášť zranitelné skupiny spotřebitelů, tedy spotřebitelé trpící nebo ohrožení nějakou chorobou. Významná část zákazníků užívá produkty žalobkyně pro podporu svého imunitního systému, zlepšení metabolismu, snižování hladiny cholesterolu, snižování únavy, předcházení potíží s pamětí apod. Žalobkyně nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že by se uživatelé těchto potravin domnívali, že by je tyto potraviny mohly zcela zbavit daného zdravotního problému či před ním zcela uchránit. Na základě pouhého výrazu „medicinální houby“ průměrný spotřebitel nemůže nabýt dojem, že výrobky žalobkyně jsou lékem nebo přípravkem s léčebnými či preventivními účinky. V této souvislosti žalobkyně odkázala na právní názor a výklad průměrného spotřebitele v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2017, č.j. 2 As 5/2017 - 62, kde soud řešil obdobnou situaci, a to údajná léčivá tvrzení v případě doplňku stravy, jež je extraktem z česneku.

10. *Ve druhém žalobním bodu* žalobkyně namítá, že žalovaný porušil zásadu předvídatelnosti správního rozhodování ve smyslu § 13 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „občanský zákoník“), neboť v prakticky totožné otázce shledal Vrchní soud v Praze v usnesení č.j. 3 Cmo 180/2017-94, jakož i Krajský soud v Hradci Králové v usnesení č.j. 2 Nc 101/2019-24, užití výrazu „medicinální“ ve spojení s propagací výrobků, jež jsou extrakty z hub, jako oprávněné.
11. *Ve třetím žalobním bodu* žalobkyně namítá, že postup žalovaného odporuje zásadě legitimního očekávání podle § 2 odst. 4 správního řádu, neboť žalovaný v rozhodné době zahájil přestupkové řízení toliko se žalobkyní a současně dané delikt ní jednání nepostihoval i u jiných subjektů, konkrétně u společnosti TCM POINT s.r.o., která výraz „medicinální houby“ také používala. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nedostal povinnosti plynoucí mu z uvedené zásady legitimního očekávání, když přesvědčivě nevyložil důvody, které by odlišovaly údajné delikt ní jednání žalobkyně od delikt níh jednání ostatních subjektů působících na trhu.
12. *Ve čtvrtém žalobním bodu* žalobkyně namítá, že nebyla splněna podmínka společenské škodlivosti přestupku, neboť existovaly zvláštní okolnosti případu, jež škodlivost jednání žalobkyně zásadním způsobem snižovaly. Především se žalobkyně řídila právním názorem Vrchního soudu v Praze, se kterým se ztotožnil mj. Krajský soud v Hradci Králové. Dále žalobkyně důvěřovala ve správní praxi správního orgánu prvního stupně, který dané jednání dříve nepostihoval a do okamžiku podání správní žaloby tak nečinil ani vůči ostatním subjektům, jejichž jednání se dá vyhodnotit jako shodné s jednáním žalobkyně, jež bylo shledáno jako delikt ní. Konečně správní orgán prvního stupně žalobkyni předem neupozornil, že považuje právní názor obou soudů v dané věci za neaplikovatelný (ačkoliv na existenci těchto rozhodnutí byl žalobkyní upozorněn již dne 25. 7. 2019, tedy v průběhu správního řízení).
13. *V pátém žalobním bodu* žalobkyně namítá uložení nesprávného druhu trestu a jeho výměry. Žalobkyně má za to, že s ohledem na absenci společenské škodlivosti jednání, mělo být v případě jejího jednání alespoň upuštěno od uložení pokuty nebo ji mělo být uloženo maximálně napomenutí, popř. měl být dán důvod k mimořádnému snížení výměry či alespoň měla být uložena nižší než uložená výše pokuty. Pokud jde o význam chráněného zájmu, nelze se ztotožnit s tvrzením žalovaného, že ekonomické zájmy spotřebitelů jsou jedním z nejvýznamnějších chráněných zájmů vůbec. Otázka posouzení očekávání průměrného spotřebitele je otázkou právní, která není ani pro podnikajícího profesionála jednoduše zodpověditelná. Žalobkyně připomíná, že předmětné texty připisující doplňkům stravy léčivé účinky již byly z webových stránek odstraněny. Jako absence materiálního znaku přestupku, příp. jako významná polehčující okolnost měla být zohledněna též skutečnost, že tři orgány státu (Vrchní soud v Praze spolu s Krajským soudem v Hradci Králové a žalovaný) se neshodly na řešení právní otázky, která je předmětem sporu. Je zcela nepřiměřené, aby byla žalobkyně do tohoto střetu mezi orgány státu zatažena a v tomto smyslu též pokutována.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobkyně

14. V písemném vyjádření k žalobě setrval žalovaný na právních názorech uvedených v napadeném rozhodnutí, a v plném rozsahu na ně odkázal.

15. K *prvnímu žalobnímu bodu* žalovaný uvedl, že porušení zákazu uvádět léčebná tvrzení ve smyslu čl. 7 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1169/2011, o poskytování informací o potravinách spotřebitelům není podmíněno posouzením průměrného spotřebitele, neboť tento zákaz je absolutní. Navíc žalovaný nemůže souhlasit se žalobkyní, která se domnívá, že adresáti jí uváděných sdělení typu „medicinální houby“, je budou vnímat pouze jako obvyklé reklamní přehánění, aniž by tomuto výrazu přikládali jakoukoliv váhu. V této souvislosti je rovněž podstatné, jestli celkový dojem návštěvníka stránek je sto v něm vzbudit dojem, že přípravek má léčebné či preventivní účinky. Vzhledem k informacím publikovaným u nabízených produktů je žalovaný toho názoru, že návštěvník stránek po jejich pročtení musel nabýt dojmu, že jsou mu nabízeny netradiční produkty mající přinejmenším preventivní vlastnosti, a které by mohly přinést pozitivní účinek na jeho zdraví. Prezentace produktů žalobkyně na předmětných webových stránkách vyvolávala jednoznačný dojem, že se jedná o cizokrajné a exotické produkty. Na stránkách je na řadě míst odkaz na nevšednost extraktů z hub, tradiční čínskou medicínu i neznalost některých účinků v rámci evropské kultury. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 7. 2017, č.j. 2 As 5/2017 – 62 neřešil obdobnou situaci, neboť předmětem sporu byla televizní reklama na extrakt z česneku, kdy po zhlédnutí reklamy si musel průměrný spotřebitel uvědomovat, že nabízený výrobek není zjednodušeně řečeno nic víc než česnek zbavený zápachu. V tomto ohledu není významná skutečnost, že předmětné doplňky stravy jsou vyrobené z hub, které je možno najít i na území České republiky, protože bezesporu povědomí široké veřejnosti o vlastnostech česneku je jiné než o vlastnostech hub jako jsou outkovka pestrá, penízovka sametonohá, leskokorka lesklá.
16. Žalovaný neshledal důvodnou ani námitku žalobkyně spočívající v nepředvídatelnosti rozhodnutí ve smyslu § 13 občanského zákoníku. Vrchní soud v Praze se v usnesení č.j. 3 Cmo 180/2017-94 v rámci odvolacího řízení zabýval tím, zda byly splněny předpoklady pro nařízení předběžného opatření. Podstatné v tomto směru je, že rozhodnutí o návrhu na nařízení předběžného opatření nespočívá na výsledcích dokazování, na závěru o skutkovém stavu a ani na právním posouzení věci ve směru, o němž se žalobkyně zmiňuje.
17. Žalovaný nesouhlasí ani s námitkou žalobkyně, že porušil zásadu legitimního očekávání (*třetí žalobní bod*). Skutečnost, že jiné subjekty působící na trhu v pozici soutěžitelů žalobkyně užívají v rozporu s požadavky právních předpisů název „medicinální houby“ neopravňuje žalobkyni, aby tento název rovněž užívala a dopouštěla se tak porušování právních předpisů. Nadto není pravda, že by žalovaný nezažádal řízení vůči společnosti TCM POINT s.r.o., neboť jí bylo mimo jiné nařízeno odstranění reklamy obsahující léčebná tvrzení „medicinální houby“ a to s termínem splnění do 28. 2. 2018. Každá kontrola a správní řízení má svůj specifický průběh a není v silách žalovaného, aby všechny jím kontrolované subjekty, které se dopouštějí porušení právních předpisů stejným způsobem, přestaly postupovat nezákonně v tu samou chvíli. V daném ohledu tak není možné dospět k závěru, že by žalovaný porušoval zásadu legitimního očekávání.
18. Žalovaný nesouhlasí ani s námitkou žalobkyně, že nebyla splněna podmínka společenské škodlivosti přestupku. S ohledem na skutečnost, že správní orgán prvního stupně nepostupoval v rozporu se zákonem či judikaturou, neboť usnesení Vrchního soudu v Praze a Krajský soud v Hradci Králové byla vzata při rozhodování v úvahu a bylo shledáno, že je nelze v žalobkyní navrženém směru aplikovat, tedy zásada legitimního očekávání nebyla porušena, není na místě tvrdit, že by existovaly zvláštní okolnosti případu, které by

znamenal, že nebyla naplněna materiální stránka přestupku. Naopak chráněný zájem porušený jednáním žalobkyně vyhodnotil správní orgán prvního stupně jako významný. Jednání žalobkyně bylo správním orgánem prvního stupně vyhodnoceno jako společensky škodlivé, s čímž žalovaný souhlasí, i s ohledem na skutečnost, že žalobkyně uvádí zakázaná léčebná a zdravotní tvrzení opakovaně, navzdory dříve uloženým trestům a nerespektuje uložená opatření.

19. K *pátému žalobnímu bodu* žalovaný uvedl, že aplikace ustanovení o upuštění od uložení pokuty je ze zákona vyloučena vzhledem ke skutečnosti, že ze strany žalobkyně nedošlo k nápravě protiprávního stavu v souladu s uloženým opatřením. Dále pak správní orgán prvního stupně zkoumal podmínky pro upuštění od uložení správního trestu ve smyslu § 43 zákona č. 250/2016 Sb., přičemž zjistil, že tyto podmínky nejsou splněny, neboť přestupky žalobkyně shledal natolik závažnými, že projednání věci před správním orgánem by nepostačilo k nápravě žalobkyně. Tato skutečnost je ostatně zjevná z toho, že ani pokuty uložené v rámci správních řízení vedených pod čísly SZPI/AU185/2018 a SZPI/AH157/2019 nepřispěly k nápravě žalobkyně a neodradily ji od dalšího deliktního jednání (přitom rozhodnutí č. j. SZPI/AH157-8/2019 ze dne 21. 2. 2019, které nabylo právní moci dne 12. 3. 2019, se týkalo totožného protiprávního jednání, jaké je sankcionováno v tomto správním řízení).
20. Podle názoru žalovaného s ohledem na závažnost a další okolnosti spáchání přestupku rovněž nelze uvažovat o uložení napomenutí namísto peněžitého trestu či o mimořádném snížení výměry pokuty či zvažovat uložení pokuty nižší, než jak učinil správní orgán prvního stupně. Žalovaný se naopak domnívá, že s ohledem na okolnosti případu a osobu pachatele, který se spácháním přestupku dopustil recidivy, lze pokutu ve výši 0,1 % maximálního limitu zákonné sazby označit spíše za nízkou a dle jeho názoru správní orgán prvního stupně mohl uvažovat o uložení vyššího trestu.
21. K námitce žalobkyně, že tvrzení správního orgánu prvního stupně (pokud jde o význam chráněného zájmu), že zájem o ekonomické zájmy spotřebitelů je jedním z nejvýznamnějších chráněných zájmů, s čímž žalobkyně nesouhlasí, žalovaný konstatuje, že v daném případě se jedná o správní uvážení správního orgánu prvního stupně, které nijak nevybočilo ze svých mezí. Správní orgán zařadil předmětný zájem mezi nejvýznamnější chráněné zájmy a přihlédl k porušení daného zájmu v neprospěch žalobkyně, což dle názoru žalovaného učinil správně. Správní orgán prvního stupně ani neuvedl, že právě tato okolnost přispěla významnou měrou k celkové výši pokuty nebo, že byla z pohledu výměry pokuty zásadní. Pouze konstatoval, že porušení tohoto chráněného zájmu považuje za hledisko, které je třeba zohlednit při výměře pokuty v neprospěch žalobkyně, jak mu to ukládá § 38 zákona č. 250/2016 Sb.
22. Žalovaný nesouhlasí se žalobkyní, že ji lze přičítat ve prospěch skutečnost, že některá tvrzení odstranila ze svých webových stránek, když takovou povinnost ukládá zákon a navíc za situace, kdy nebyla odstraněna veškerá závadná tvrzení.
23. Rovněž tvrzení, že se v daném případě jedná o komplikovanou právní otázku, jejíž řešení nelze po žalobkyni požadovat, pokládá žalovaný za neopodstatněné, přinejmenším vzhledem ke skutečnosti, že na základě dříve vedeného správního řízení a rozhodnutí č. j. SZPI/AH157-8/2019 ze dne 21. 2. 2019, které bylo jeho výsledkem a které žalobkyně obdržela dne 22. 2. 2019, musela vědět, že se dopouští jednání, které je protiprávní.

24. Žalobkyně na vyjádření žalovaného reagovala replikou ze dne 11. 6. 2020 s tím, že na žalobě v celém rozsahu trvá. Žalobkyně nesouhlasí se žalovaným, že z jím tvrzeného „absolutního“ zákazu léčebných či zdravotních tvrzení plyne, že kritérium průměrného spotřebitele je při posouzení těchto typů tvrzení zcela nerelevantní. Právě ochrana spotřebitele a jeho „informačního sebeurčení“ je totiž touto regulací od počátku primárně sledována, což lze dovodit i z recitálu č. 3 nařízení č. 1169/2011. Proto i při posouzení, co již představuje tzv. léčivé tvrzení, je nutné se zevrubně zabývat porozuměním těchto tvrzení jejich adresáty – tedy hlediskem tzv. průměrného spotřebitele (resp. zvláště zranitelným spotřebitelem). Nad rámec žaloby doplnila žalobkyně, že v žádných výrocích netvrdila, že by její produkty měly vést k vyléčení určitých konkrétních lidských nemocí nebo jejich prevenci, přičemž tento dojem ani z těchto výroků nebylo možné získat. Dle žalobkyně uložený trest není přiměřený k obdobným případům porušení povinností dle čl. 7 odst. 3 nařízení 1169/2011, byť posuzovaných jiným správním orgánem, kdy byla uložena pokuta ve výši 10 000 Kč (srov. usnesení Městského soudu v Praze č. j. č. j. 3 A 193/2018-36) nebo 50 000 Kč (srov. usnesení Městského soudu v Praze č. j. 11 A 94/2018 – 52), a to i přesto, že v těchto řízeních byla intenzita porušení daných chráněných zájmů nejméně srovnatelná, přičemž v obou případech se nadto jednalo o televizní reklamy zjevně způsobilé zasáhnout vyšší okruh osob.
25. Podáním ze dne 7. 9. 2021 žalobkyně doplnila svá tvrzení v žalobě tak, že upozornila na právní závěry rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. 5. 2021 č. j. 31 A 4/2019-91, v němž krajský soud dospěl k závěru, že výraz „medicinální houby“ „nelze v žádném případě“ považovat za tzv. zakázaná léčebná tvrzení. Podle názoru žalobkyně s ohledem na předvídatelnost soudního rozhodování není důvod, aby závěry z tohoto rozhodnutí (které je ostatně konzistentní i v žalobě citovanými rozhodnutími Vrchního soudu v Praze č. j. 3 Cmo 180/2017-94 a Krajského soudu v Hradci Králové č.j. 2 Nc 101/2019-24) nebyly užity i v této věci.
26. Žalovaný na doplnění žaloby ze dne 7. 9. 2021 reagoval vyjádřením ze dne 13. 9. 2021 s tím, že se neshoduje se závěry Krajského soudu v Hradci Králové vyjádřenými v rozsudku ze dne 19. 5. 2021 č. j. 31 A 4/2019-91, a podal proti němu kasační stížnost, kterou předložil soudu jako přílohu vyjádření. Žalovaný dále uvedl důvody, pro které byla kasační stížnost podána.
27. Žalobkyně na vyjádření žalovaného ze dne 13. 9. 2021 reagovala replikou ze dne 18. 11. 2021 s tím, že doplnila svoji argumentaci ve vztahu k té části žaloby, která se týká důvěry žalobkyně v právní závěry vyslovené v rozhodnutí Vrchního soudu v Praze č. j. 3 Cmo 180/2017-94 a Krajského soudu v Hradci Králové č.j. 2 Nc 101/2019-24. Jak již uvedeno v žalobě žalobkyně na základě těchto rozhodnutí modelovala svoje jednání a nezdržela se tak mj. užívání výrazu „medicinální houby“. V této souvislosti odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2021 č. j. 8 As 70/2018-100, v němž soud dospěl mj. k závěru, že nikdo by neměl být postižen za to, že dosud jednal v důvěře v dosavadní - v tomto rozsudku překonanou - judikaturu. Podobně i v předmětném správním řízení byl mezi orgány státu sporný výklad, resp. právní povaha výrazu „medicinální houby“. Žalobkyně jednala v dobré víře, pokud jde o to, že její jednání je v souladu s právem, a to mj. proto, že soudy v uvedených řízeních (jejichž účastníkem byla žalobkyně) vyhodnotily výraz „medicinální houby“ jako souladný i s předpisy potravinového práva. Žalovaný však v tomto řízení odkaz na uvedená rozhodnutí i dobrou víru žalobkyně zcela ignoroval a zlehčoval význam uvedených rozhodnutí, jakkoliv se jednalo o rozhodnutí soudů, zatímco žalovaný je „pouze“ správním orgánem.

IV. Rozhodné skutečnosti vyplývající ze správního spisu

28. Ze správního spisu vyplývá, že dne 5. 9. 2018 proběhla kontrola webové stránky žalobkyně www.superionherbs.cz, v rámci které bylo zjištěno, že k nabízeným potravinám jsou uváděna tzv. léčebná tvrzení (např. pod záložkou „Produkty“ a dále pod záložkou „Medicinální houby“ bylo uvedeno, že *„obsahují řadu zdraví prospěšných látek, které harmonizují metabolismus, proces trávení a obranyschopnost. Celkově organismus posilují. Fungují jako adaptogeny, tonizery, imunostimulanty, imunomodulanty. Ochraňují organismus před negativními vlivy prostředí, dědičnými vlivy a nezdravým životním stylem“* a pod tímto nadpisem byly zobrazeny potraviny). Pod seznamem a náhledem na nabízené potraviny bylo následně uvedeno, že *„působí imunostimulačně. Bývají proto užívány preventivně, jako doplněk léčby, a léčebně pak ve smyslu imunomodulace např. při protirakovinné léčbě. Medicinální houby jsou zkrátka zázračné.“*
29. Na základě zjištěných nedostatků bylo žalobkyni uloženo Opatření k odstranění nedostatků č. D932-11482/18/D01 s termínem plnění do 2 dnů od jeho přijetí, konkrétně odstranění uvedených léčebných tvrzení z webové stránky.
30. Z protokolu č. P941-11482/18 ze dne 19. 9. 2018 plyne, že Opatření k odstranění nedostatků č. D932-11482/18/D01 nebylo splněno, neboť léčebná tvrzení nebyla z webové stránky odstraněna.
31. Dne 12. 3. 2019 proběhla kontrola webové stránky žalobkyně www.superionherbs.cz, v rámci které bylo zjištěno, že na webové stránce žalobkyně www.superionherbs.cz jsou i nadále uvedena tzv. léčebná a zdravotní tvrzení. Na základě zjištěných nedostatků bylo žalobkyni uloženo Opatření k odstranění nedostatků č. D008-11482/19/D01 a č. D008-11482/19/D02 s termínem plnění do 15. 3. 2019, tj. odstranění uvedených léčebných a zdravotních tvrzení z webové stránky.
32. Z protokolu č. P019-11482/19 ze dne 27. 3. 2019 plyne, že shora uvedená opatření byla splněna jen částečně, neboť Opatření k odstranění nedostatků č. D932-11482/18/D01 a č. D008-11482/19/D02 nebylo splněno v plném rozsahu. Podle prvního opatření nebyla odstraněna léčebná tvrzení („medicinální“, „terapeutické“) a podle druhého opatření nebyla odstraněna zdravotní tvrzení („harmonizují metabolismus“, „proces trávení“).

V. Jednání před soudem

33. Při jednání před soudem zástupce žalobkyně setrval na všech žalobních bodech, zdůraznil, že žalobkyně byla vedena rozhodovací praxí soudů, jak již bylo uvedeno v žalobě, což nadto může doložit i dalšími usneseními Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 11. 2022. Soud zamítl návrhy na provedení důkazů uvedených v žalobě pro nadbytečnost, neboť podklady ve správním spise byly shromážděny v dostatečném rozsahu tak, aby mohly být oporou pro vydání napadených rozhodnutí. Nadto napadená rozhodnutí nemohou být důkazními prostředky, nýbrž jsou předmětem soudního přezkumu.

VI. Soudní přezkum

34. Městský soud vycházel z této právní úpravy v rozhodném znění:

35. Podle § 5 odst. 1 písm. c) zákona o státní zemědělské a potravinářské inspekci v době spáchání přestupku *inspektor vydá opatření, kterým kontrolované osobě uloží odstranění zjištěných nedostatků.*
36. Podle § 11 odst. 1 písm. c) zákona o státní zemědělské a potravinářské inspekci v době spáchání přestupku *právnícká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že nesplní opatření podle § 5 odst. 1 písm. c), d), e), f), g), h), i), j) nebo k).*
37. Podle § 17 odst. 2 písm. b) o potravinách a tabákových výrobcích v době spáchání přestupku *provozovatel potravinářského podniku se dále dopustí přestupku tím, že v rozporu s přímo použitelnými předpisy Evropské unie upravujícími požadavky na potraviny uvádí na trh potravinu klamavě označenou nebo opatřenou zavádějícími informacemi anebo ji nabízí klamavým způsobem.*
38. Podle čl. 7 odst. 30 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1169/2011 ze dne 25. října 2011 o poskytování informací o potravinách spotřebitelům (dále též „nařízení č. 1169/2011“ *s výhradou odchylek stanovených v právních předpisech Unie, které se vztahují na přírodní minerální vody a na potraviny určené pro zvláštní výživu, nesmějí informace o potravině připisovat jakékoli potravině vlastnosti umožňující zabránit určité lidské nemoci, zmírnit ji nebo ji vyléčit, ani na tyto vlastnosti odkazovat.*
39. Podle čl. 10 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1924/2006 ze dne 20. prosince 2006 o výživových a zdravotních tvrzeních při označování potravin *zdravotní tvrzení jsou zakázána, pokud neodpovídají obecným požadavkům v kapitole II a zvláštním požadavkům v této kapitole a pokud nejsou schválena v souladu s tímto nařízením a obsažena v seznamu schválených tvrzení stanovených v člancích 13 a 14.*
40. Podle § 17f písm. d) o potravinách a tabákových výrobcích v době spáchání přestupku *za přestupek lze uložit pokutu do 50 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle § 17 odst. 1 písm. c), i), p), t) nebo y), § 17 odst. 2 písm. a), b), e) nebo f), § 17b odst. 6 písm. c).*
41. Před vlastním posouzením věci městský soud připomíná, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu soudy nemusí nutně reagovat na každý dílčí argument uvedený v žalobě. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu, dále jen „NSS“, ze dne 3. 4. 2014 č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby správní soud v odůvodnění rozhodnutí postihl všechny stěžejní námitky účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i reakce na některé dílčí a související námitky (viz rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014 č. j. 7 Afs 85/2013-33). Městský soud rovněž může pro stručnost odkázat na část odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, s nímž se ztotožňuje. Jak uvedl Ústavní soud, „není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (viz nálezn ze dne 12. 2. 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68.; srov. též rozsudky NSS ze dne 12. 3. 2015 č. j. 9 As 221/2014-43, či ze dne 25. 2. 2015 č. j. 6 As 153/2014-108).
42. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

43. Po provedeném dokazování v rámci ústního jednání, prostudování správního spisu a zhodnocení jeho obsahu a rozhodných skutečností dospěl městský soud k závěru, že žaloba není důvodná.
44. Ve vztahu k *prvnímu žalobnímu bodu* soud nepřisvědčil námitce žalobkyně, že se nemohla dopustit posuzovaných přestupků, když průměrný spotřebitel nemůže nabýt dojem, že výrobky žalobkyně jsou lékem. Smyslem nařízení (EU) č. 1169/2011 je ochrana spotřebitele před tím, aby své úsudky o potravinách zakládali na nepravdivých a zavádějících informacích. Léčebná tvrzení jsou obecně zakázána, neboť typově představují nejrizikovější skupinu tvrzení. Při posuzování existence léčebných tvrzení hraje roli celkové vyznění prezentace výrobku, resp. celkový dojem, který takto u spotřebitele vznikne (srov. rozsudek NSS ze dne 17.1.2014 č.j. 4 s 98/2013-88). Ve výjimečných případech proto může být i léčebné tvrzení zcela nezpůsobivé uvést spotřebitele v omyl, např. pokud je potravina zjevně nezaměnitelná s lékem a uvedené tvrzení je neuvěřitelné v takové míře, že se jím žádný spotřebitel nemůže nechat zmýlit. O takovou situaci se však v posuzované věci nejedná, neboť cílem prezentace produktů žalobkyně na webové stránce bylo vyvolání jednoznačného dojmu, že návštěvníkovi jsou nabízeny netradiční produkty mající přinejmenším preventivní vlastnosti, a které by mohly přinést pozitivní účinek na jeho zdraví. Lze souhlasit se žalovaným, že ani ze skutečnosti, že žalobkyní nabízené houby jsou houbami vyskytujícími se na území České republiky, nelze vyvozovat, že jsou jejich vlastnosti spotřebitelům běžně známy. Navíc prezentace produktů žalobkyně na webových stránkách vyvolávala dojem, že se jedná o cizokrajné a exotické produkty. Jednotlivé produkty pak nesou cizojazyčné názvy rovněž vyvolávající dojem nevšednosti. Webové stránky obsahovaly na řadě míst odkaz na nevšednost extraktů z hub, tradiční čínskou medicínu i neznalost některých účinků v rámci evropské kultury (viz fotodokumentace týkající se webových stránek žalobkyně, která je součástí správního spisu). S ohledem na okolnosti věci tedy tvrzení užitá žalobkyní mohlo uvést v omyl i průměrného spotřebitele (ne tedy jen spotřebitele zranitelného).
45. Nedůvodnou shledal soud také námitku žalobkyně, že na základě označení „medicinální houby“ se uživatelé těchto potravin nemohli domnívat, že by je mohly zcela zbavit daného zdravotního problému či před ním zcela uchránit. Jak již bylo uvedeno, používání informací u potravin, které jsou způsobilé vyvolat u spotřebitele dojem, že potraviny mají léčebné vlastnosti, je obecně zakázáno. V tomto směru je nerozhodné, zda se spotřebitel mohl současně domnívat, že ho potraviny vyléčí. Doplnky stravy rovněž nemohou deklarovat vlastnosti prevence. Nad rámec uvedeného lze dodat, že ani výsledky vyhledávání na vyhledávači Google týkající se hub „hlíva ústříčná“ a „outlovka pestrá“ by nemohly prokázat spáchání posuzovaných přestupků žalobkyní či vliv webových stránek žalobkyně na spotřebitele.
46. Soud se neztotožňuje s názorem žalobkyně, že v žádných výrocích netvrdila, že by její produkty měly vést k vyléčení určitých konkrétních lidských nemocí nebo jejich prevenci. U nabízených potravin bylo mimo jiné uvedeno, že bývají „užívány preventivně, jako doplněk léčby, a léčebně pak ve smyslu imunomodulace např. při protirakovinné léčbě. Medicinální houby jsou zkrátka zázračné.“ Žalobkyně s poukazem na nemoc rakovinu uváděla léčebná tvrzení v souvislosti s konkrétní nemocí. A i kdyby tomu tak nebylo, takto úzce věc pojímat nelze. Daleko více jde o to, zda informace vzbudí dojem, že jde v jednotlivém případě obecně o „léčivo“ (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2023 č.j. 8 As 212/2021-60).

47. Soud nepřisvědčil ani námitce žalobkyně obsažené *ve druhém žalobním bodu*, že žalovaný porušil zásadu předvídatelnosti správního rozhodování ve smyslu § 13 občanského zákoníku.
48. Lze souhlasit s názorem žalovaného, že rozhodnutí o návrhu na nařízení předběžného opatření není rozhodnutím ve věci samé, které spočívá na výsledcích dokazování, na závěru o skutkovém stavu a na právním posouzení. Navíc otázka protiprávnosti užívání názvu „medicínální houby“ je podmínkou odpovědnosti pachatele za přestupek, tedy otázkou viny, kterou orgány rozhodující o přestupku, posuzují samostatně. Lze dodat, že žalobkyně uváděná rozhodnutí (usnesení Vrchního soudu v Praze č. j. 3 Cmo 180/2017-94, usnesení Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 2 Nc 101/2019-24) nejsou jedinými soudními rozhodnutími, která se danou problematikou zabývala a která vyzněla tak, že by tvrzení žalobkyně evidentně podporovala (viz rozsudek NSS ze dne 17. 1. 2014, č.j. 4 As 98/2013-88). Porušení zásady předvídatelnosti správního rozhodování nelze úspěšně založit na dvou soudních rozhodnutích, jimiž se správní orgán v napadeném rozhodnutí zabýval. Nadto v rozhodné době si žalobkyně měla být vědoma (a důvodně lze předpokládat, že i si byla vědoma) existence nařízení (EU) č. 1169/2011 ze dne 25. října 2011 a z něj vycházející judikatury Soudního dvora EU (rozsudky z 15. 7. 2004, *Douwe Egberts*, C-239/02, bod 36, z 23. 1. 2003, *Komise v. Rakousko*, C-221/00, bod 35, a z 23. 1. 2003, *Sterbenz*, C-421/00, C-426/00 a C-16/01, bod 28). Podle bodu 4 preambule nařízení (EU) č. 1169/2011 „*je obecným cílem potravinového práva poskytovat spotřebitelům povědomí, které jim umožní informovaně vybírat potraviny, které konzumují, a zabránit jakýmkoli praktikám, které je mohou uvést v omyl.*“. Z uvedeného je zřejmé, že při výkladu zákazu léčebných tvrzení bylo třeba chránit spotřebitele před tím, aby své úsudky o potravinách zakládali na nepravdivých či zavádějících informacích, které mu byly prezentovány (v daném případě na webových stránkách žalobkyně). Za této situace soud ani tuto námitku neshledal důvodnou.
49. Soud nemohl přisvědčit ani argumentaci žalobkyně *ve třetím žalobním bodu*, že žalovaný při vyvození odpovědnosti za přestupek porušil zásadu legitimního očekávání podle § 2 odst. 4 správního řádu.
50. Sama skutečnost, že jiné subjekty působící na trhu v pozici soutěžitelů žalobkyně užívají v rozporu s požadavky právních předpisů název „medicínální houby“ rozhodně neopravňuje žalobkyni, aby tento název rovněž užívala a dopouštěla se tak porušování právních předpisů. V daném ohledu tak není možné hovořit o tom, že by žalovaný porušoval zásadu legitimního očekávání. Nadto není pravdivé tvrzení žalobkyně, že by žalovaný nezačal řízení vůči společnosti TCM POINT s.r.o., neboť jí bylo mimo jiné nařízeno odstranění reklamy obsahující léčebná tvrzení „medicínální houby“ a to s termínem splnění do 28. 2. 2018. O této skutečnosti, že i vůči společnosti TCM POINT s.r.o. byla vyvozena odpovědnost za přestupek svědčí jak rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. 5. 2021, č. j. 31 A 4/2019-91, tak shora uvedený rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2023 č. j. 8 As 212/2021-60.
51. Nedůvodnou shledal soud také námitku žalobkyně spočívající v nesplnění podmínky společenské škodlivosti přestupku (*čtvrtý žalobní bod*). Objektem příslušných nařízení EU je ochrana spotřebitele před tím, aby své úsudky o potravinách zakládali na nepravdivých a zavádějících informacích. Zakázány jsou zejména informace, které potravinám připisují léčebné vlastnosti. Jak již bylo uvedeno, podle bodu 20 preambule nařízení (EU) č. 1169/2011 mají právní předpisy zakázat používání informací, které by uváděly spotřebitele

v omyl, zejména pokud jde o charakteristiky potravin, jejich účinky nebo vlastnosti, nebo které potravinám připisují léčebné vlastnosti. Zájem na ochraně spotřebitele před léčebnými tvrzeními, která jsou způsobila ho uvést v omyl, byl jednáním žalobkyně dle soudu jednoznačně zasažen. Žalobkyně si musela být nejpozději v září 2018, resp. březnu 2019, vědoma skutečnosti, že výraz „medicínální houby“ a obdobná tvrzení nejsou právem aprobevovaná, neboť ji bylo správním orgánem uloženo opatření k odstranění nedostatků v podobě uvádění léčebných a zdravotních tvrzení z webové stránky. Argument žalobkyně, že důvěřovala právním závěrům vysloveným v usnesení Vrchního soudu v Praze č.j. 3 Cmo 180/2017-94, jakož i usnesení Krajský soud v Hradci Králové č.j. 2 Nc 101/2019-24, nelze akceptovat, neboť povinností žalobkyně bylo postupovat v souladu s uloženými opatřeními. Žalobkyně místo toho, aby požadovaná tvrzení odstranila, tato opatření nerespektovala, zakázaná léčebná a zdravotní tvrzení tak uváděla opakovaně, navzdory dříve uloženým trestům. Uvedený závěr nemohla žalobkyně zvrátit ani u ústního jednání dne 23. 5. 2023 předloženými (později vydanými) usneseními Vrchního soudu v Praze ze dne 29. listopadu 2022.

52. S ohledem na výše uvedené soud proto neshledal zvláštní okolnosti případu, které by odůvodňovaly závěr, že nebyla naplněna materiální stránka přestupku. Naopak jako přitěžující lze v daném případě vzít v úvahu skutečnost, že žalobkyně je speciální recidivistkou. Společenskou škodlivost jednání žalobkyně nesnižuje ani okolnost, že se porušování právních předpisů dopouštěla proto, že tak činila i její konkurence a s předpokladem, že pokud by od používání nepřípustných léčebných a zdravotních tvrzení upustila, získali by její soutěžitelé konkurenční výhodu. Rovněž nelze tento postoj označit za souladný s právem jen z toho důvodu, že správní orgány prozatím nedosáhly toho, aby od stejného nezákonného jednání upustila konkurence žalobkyně. Protiprávní užití předmětného označení jinými subjekty nemůže založit legitimní očekávání žalobkyně.
53. V *pátém žalobním bodu* žalobkyně brojí proti druhu uloženého trestu a jeho výměře. Soud předesílá, že stanovení výše pokuty je věcí správního uvážení žalovaného, které podléhá přezkumu ze strany správních soudů pouze v tom směru, zda žalovaný správní orgán uvážení nezneužil či zda je nepřekročil (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005 č. j. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS). Úkolem soudu tak není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav řádným procesním postupem, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Pokud jsou tyto předpoklady splněny, nemůže soud z těchto skutečností vyvozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Tento závěr samozřejmě neznamená, že správní orgán rozhoduje v absolutní libovůli. I při volném správním uvážení je totiž správní orgán omezován principy platicími v moderním právním státě, a to zejména principem legitimního očekávání. Soudní přezkum správního uvážení je rozsahově omezen, a to v § 78 odst. 1 s. ř. s., který stanoví, že soud pro nezákonnost zruší napadené rozhodnutí správního orgánu tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo toto uvážení zneužil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 8 Afs 85/2007-54).
54. Soud tedy při přezkoumávání správního rozhodnutí, jímž byla uložena pokuta, nehodnotí spravedlivost pokuty, nýbrž v souladu s pravidly přezkumu správního uvážení zkoumá

toliko, zda byly splněny podmínky pro její uložení, zda správní orgán srozumitelně odůvodnil její výši zvolenou ze zákonného rozmezí a zda celkově dbal mezi správního uvážení stanovených mu zákonem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č. j. 4 As 47/2004-87).

55. Z konstantní rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu v tomto směru konkrétněji plyne, že ukládání trestu je založeno na dvou základních principech – principu zákonnosti trestu a individualizace trestu. Uložení pokuty v mezích zákonných podmínek je součástí posouzení zákonnosti přezkoumávaného správního rozhodnutí (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil [srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010 č. j. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2002 sp. zn. Pl. ÚS 3/02, č. 105/2002 Sb. ÚS, č. 405/2002 Sb., nebo ze dne 9. 3. 2004 sp. zn. Pl. ÚS 38/02, č. 36/2004 Sb. ÚS, č. 299/2004 Sb.].
56. Žalobkyni byla uložena pokuta ve výši 50 000 Kč, tedy pokuta ve výši 0,1 % zákonem stanovené horní hranice sankce (50 000 000 Kč). Soud při posuzování přiměřenosti uložené pokuty vyšel ze shora popsaných judikатурních východisek a podrobněji se zabýval výší uložené pokuty, tedy zejména s ohledem na povahu a závažnost přestupků. Lze konstatovat, že okolnostmi stanovení druhu a výše sankce se žalovaný v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval a navázal tak i na dostatečně odůvodněné rozhodnutí prvostupňového orgánu.
57. V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobkyni byl uložen jako správní trest pokuta, neboť vzhledem k závažnosti přestupků a z důvodu preventivních nebyly u žalobkyně splněny podmínky pro upuštění od uložení pokuty. Aplikace institutu upuštění od správního trestu je vyloučena i proto, že ze strany žalobkyně nedošlo k nápravě protiprávního stavu v souladu s uloženým opatřením.
58. Pro upuštění od uložení správního trestu ve smyslu § 43 zákona č. 250/2016 Sb., nebyly splněny podmínky, neboť žalovaný přestupky žalobkyně shledal natolik závažnými, že projednání věci před správním orgánem by nepostačilo k nápravě žalobkyně. Tato skutečnost je ostatně zjevná rovněž ze skutečnosti, že ani pokuty uložené v rámci správních řízení vedených pod čísly SZPI/AU185/2018 a SZPI/AH157/2019 nepřispěly k nápravě žalobkyně a neodradily ji od dalšího deliktního jednání (přitom rozhodnutí č. j. SZPI/AH157-8/2019 ze dne 21. 2. 2019, které nabylo právní moci dne 12. 3. 2019, se týkalo totožného protiprávního jednání, jaké je sankcionováno v tomto řízení).
59. V napadeném rozhodnutí bylo ve vztahu k přítěžujícím okolnostem přihlédnuto ke skutečnosti, že žalobkyně se spácháním přestupku dopustila recidivy. Z pohledu žalovaného tak rovněž nelze uvažovat o uložení napomenutí namísto peněžitého trestu či o mimořádném snížení výměry pokuty či zvažovat uložení pokuty nižší.
60. Jako polehčující okolnost nevzal žalovaný v úvahu skutečnost, že žalobkyně některá tvrzení odstranila ze svých webových stránek, když takovou povinnost ukládá zákon a navíc za

situace, kdy nebyla odstraněna veškerá závadná tvrzení. Stejně tak žalovaný nepřičítal ve prospěch žalobkyně tvrzení, že se v daném případě jedná o komplikovanou právní otázku, jejíž řešení nelze po žalobkyni požadovat, neboť přinejmenším vzhledem ke skutečnosti, že na základě dříve vedeného správního řízení a rozhodnutí č. j. SZPI/AH157-8/2019 ze dne 21. 2. 2019, které bylo jeho výsledkem a které žalobkyně obdržela dne 22. 2. 2019, žalobkyně musela vědět, že se dopouští jednání, které je protiprávní. Argumentace rozdílným právním názorem Vrchního soudu v Praze a Krajského soudu v Hradci králové je rovněž lichá, neboť jak bylo výše podrobně vysvětleno, z právního názoru soudů vyjádřeného v předmětných rozhodnutích nelze vyvozovat, že by jednání žalobkyně bylo právem aprobované.

61. Soud má s ohledem na výše uvedené za to, že uložená pokuta ve výši 50 000 Kč je sice zásahem do hospodaření žalobkyně, avšak pokutu v této výši nelze považovat za likvidační ani omezující. Pokuta uložená žalobkyni naplňuje obě základní funkce právní odpovědnosti, a to funkci represivní – postih za porušení povinností stanovených zákonem, a i funkci preventivní, která směřuje k předcházení porušování zákona, resp. k jednání, které je se zákonem v souladu.
62. Po zvážení všech okolností případu při určení výměry uložené pokuty je soud toho názoru, že uloženou pokutou nebude ohrožena existence žalobkyně, ani nebude zásadním způsobem omezen její chod, toliko určitým způsobem pocítí dopad uloženého správního trestu také v rovině materiální.
63. Jelikož pokuta ve výši 50 000 Kč nevybočuje z mezí stanovených zákonem, je přiměřená okolnostem případu, závažnosti a počtu přestupků a je způsobilá splnit svůj účel, podmínky pro její snížení, či dokonce upuštění od jejího uložení proto v nyní řešené věci nebyly splněny.
64. S ohledem na shora uvedené soud posoudil návrh žalobkyně, aby sám přistoupil k moderaci výše pokuty.
65. Podle § 78 odst. 2 s. ř. s. může soud upustit od potrestání nebo uložený trest za správní delikt snížit, pakliže byl uložen trest zjevně nepřiměřený. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012 č. j. 7 As 22/2012-23, smyslem moderace není hledání ideální výše sankce, ale její korekce v případech, kdy zjevně neodpovídá obecným představám o adekvátnosti a spravedlnosti sankce. Stejně tak z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012 č. j. 1 Afs 1/2012-36 vyplývá, že soud koriguje jen natolik závažnou nepřiměřenost uložené sankce, která má kvalitu nezákonnosti.
66. Soud porovnal sankční právní úpravu účinnou v době spáchání správního deliktu a rovněž v době jeho pravomocného správního potrestání prvostupňovým a odvolacím orgánem, a to z toho hlediska, zda nová právní úprava není pro žalobce příznivější (čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, § 2 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2021, čj. 8 As 43/2019-40). Z porovnání právní úpravy ust. § 17 odst. 2 písm. b) a § 17f písm. d) zákona o potravinách a tabákových výrobcích vyplývá, že tomu tak není, a že se oproti prvostupňovému, jakož i napadenému rozhodnutí na sankcionování přestupku pro žalobkyni nic nezměnilo v tom smyslu, že by správní potrestání mohlo být pro ní nově příznivější jak v otázce vymezené skutkové podstaty správního deliktu, resp. přestupku, tak i maximální možné výše ukládané pokuty.

67. Na základě shora uvedeného tak Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako zamítl.
68. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. května 2023

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu